

Betænkningen vil være de fleste tilstedeværende bekendt, og i alt Fald kan man gøre sig bekendt med den. Den Slags Tabeller virke kun trættende ved Omtale. Jeg skal dog for blot at vise, hvorom det drejer sig, nævne et enkelt Eksempel, hentet her fra Kjøbenhavn. Ved en Sammenligning mellem det første Femaar, hvorunder Straffeloven af 10de Februar 1866 virkede, og det sidste Femaar, inden denne Statistik kom frem, altsaa en Sammenligning mellem Aarene 1866—70 og Aarene 1885—90, vil det ses, at Kriminaliteten, den forbryderske Tendens, som giver sig Udslag i Straffedomme, for den store Befolkning, Mænd og Kvinder, voksne og Børn, samlet under et, er tiltagen med omtrent 11 pCt., for de umyndiges Vedkommende af Mandkøn, altsaa for Aldersklassen fra 15 til 20 Aar, med 41 pCt. og for Aldersklassen fra 10 til 15 Aar, altsaa Børn, med 72 pCt. For Pigebørn kommer der noget afvigende Tal frem, idet de smaa Piger ses at blive sjældnere straffede. Om det er, fordi de ere under stærkere Opsigt, eller der anvendes andre Midler, skal jeg lade være usagt. Paa den anden Side vise Piger fra 15 til 18 Aar en Tilvækst i Kriminalitet af 123 pCt. Naar man sammenholder disse Tal med de 11 pCt. for hele Befolkningen under et, maa man erkende, at det er en særdeles stærk Stigning. Det kan siges, at man her staar over for en truende Udvikling, hvis Følger man i dette Øjeblik vanskelig kan bekæmpe eller beherske med de for Haanden værende Midler. Man staar over for noget, hvor man er nødt til at prøve paa ny Udveje.

Den Anskuelse, der har gjort sig gældende gennem hele Kommissionens Arbejde, er da den, at hvad der trænges til, er ikke Straf men Opdragelse. Det er ikke blot den ansete Pædagog Budde, der i sit Hjertes Godhed er kommet til dette Resultat, alle de Jurister, som have været Medlemmer af Kommissionen, sige: Hvad Børnene trænge til, er Opdragelse, ikke Straf. Vi have nu i saa mange Aar forsøgt Straf, nu maa Samfundet prøve, om det kan *opdrage* disse Individier.

Kommissionen kommer, efter at have besvaret med et ubetinget Ja dette første Spørgsmaal, om det er nødvendigt, at Samfundsmagten tager Del i Reguleringen af Børnenes Opdragelse, ind paa at anvise forskellige Udveje, dels i den afgivne Betænkning, dels i forskellige fuldstændig udtærkede Lovforslag. Jeg skal ikke indlade mig paa Enkelthederne af disse mange

Spørgsmaal. Naar Sagen i sin Helhed kommer for, vil der være Anledning til at drøfte dem nærmere. Om man end i det hele og store maa billige den Tendens, der har gjort sig gældende hos Kommissionen, maa man dog have Lov til at forbeholde sig sin Mening om de enkelte Resultater, hvortil Kommissionen er kommen. Jeg kan for mit Vedkommende ikke erklære mig for en Tilhænger af alle disse Resultater, det lader jeg imidlertid ligge og skal blot antydningvis meddele, hvad det drejer sig om. Først foreslaas det, at man skal hæve Tidspunktet for den kriminelle Lavalder Indtræden fra det 10de til det 15de Aar, saa at Straffelovens § 35 kommer til at lyde ikke paa, at Handlinger begaaede af Børn under 10 Aar ere straffri, men paa, at Handlinger begaaede af Børn under 15 Aar ere det, og at man saa skal substituere Straffen med Tilsyn i Hjemmet, i Plejehjem eller Børnehjem. Det næste Spørgsmaal, som opstaar, vedrører de unges Strafansvar — med „de unge“ mener man særlig Aldersklassen mellem 15 og 18 Aar — og man foreslaar, at der ikke skal anvendes de samme Straffe mod disse unge Individier som mod de fuldvoksne, men at man skal prøve at dreje Straffen mere hen til at blive en Opdragelse, en Tvang paa de paagældende, for at deres Karakter derved kan udvikles, saa at de, naar de have opnaaet den tilbørlige Karakterstyrke, kunne holde sig borte fra Forbryderbanen. Man har her særlig beskæftiget sig med Spørgsmaalet om de betingede Straffedomme. Ærede Medlemmer af dette Ting ville have hørt Tale om de betingede Straffedomme omtrent saa ofte, som der her i Tinget fra Juristernes Side har været drøftet Forslag til Forbedring af vor Retspleje. Meningen med de betingede Straffedomme er, at naar en Person første Gang gør sig skyldig i strafbart Forhold, afsiger man Straffedommen, men den eksekveres ikke. Der siges til ham: Gaa bort og synd ikke mere, saa skal dette være glemt, men naar du næste Gang forsynder dig mod Landets Love, faar du Straf ikke alene for det, du da har gjort, men ogsaa for det, som er skrevet in mente. Man mener, det vil være et virksomt Middel over for Personer, der kun have syndet i et Øjebliks Overilelse eller Ubetænsksomhed, og endvidere mener man, at denne Tillægsstraf in mente vil virke afskrækkende, saa at vedkommende ikke saa let begaar en Ubetænsksomhed igen. Det vilde have været heldigt, om vi allerede for lang Tid